

Debatten om de irakiske asylansøger

”Vås, plat, klamt, selvgodhed” er nogle af de ord, som regeringsmedlemmer og repræsentanter for Dansk Folkeparti bruger i debatten. Ordvalget taler for sig selv.

Søren Krarup har dynget skældsord af den nedrige type på Bedsteforældre for Asyl og Svend Auken (Kristeligt Dagblad, 24 juni, Information, 22 juni). Det drejer sig om ”pladder, selvgodhed og vås”, når disse repræsentanter for ”Godhedsindustrien” kæmper for de irakiske asylansøgers forbliven i Danmark.

Selv er Søren Krarup rettens mand, der som en af kristendommens smagsdommere ikke er i tvivl om den højere retfærdighed, der ligger i tvangshjemsendelsen i henhold til Udlændingenævnets afgørelse.

Som Integrationsminister Birthe Rønn Hornbeck – en anden af kristendommens smagsdommere, der gerne støtter sig til Luther – ved han at skelne mellem Jesu ord og handling og så den pågående virkelighed i kristent Danmark.

Ingen skal beskyldes disse to kristne troende for at handle i Godhedsindustrien!

Men lad os holde os til ”virkeligheden”: den politiske på Christiansborg og i landet.

1. Virkeligheden er konkret: Vi har et politisk flertal for en ”stram udlændingepolitik”, et flertal, der strækker sig uden om regeringspartierne, og derfor må antages at have støtte i et flertal i befolkningen. Ikke spinkelt, men solidt. Hvor solidt kan det være svært at vide med sikkerhed. Men det er sikkert, at de fleste danskere vil kunne blive enige om, at flytningestrømmen i verden kan ikke løses ved indvandring. At det således er nødvendigt med en bremseklods på indvandringen.

Hvor stram indvandringskontrollen skal være må hele tiden være til diskussion. I forhold til det konkrete.

Og det konkrete er her nogle hundrede irakiske flygtninges ophold DK gennem flere år, hvor årsagen til manglende hjemsendelse iht Flygtningenævnets afgørelse ikke har kunne gennemføres, fordi hjemlandet ikke har kunnet tage imod dem.

Det kan man så pludseligt nu – og man aner en økonomisk studehandel bag dette tilsagn. Uanset hvad, så står man med en gruppe mennesker, hvor man ud fra alle rimelige hensyn i øjenhøjde synes, at der er vægtige grunde til at anvende den humanitære opholdstilladelse. Virkeligheden er her konkret og ikke af principiel politisk karakter.

2. Dobbeltmoralen: Det land, Irak, som asylansøgerne skal hjemsendes til, har været genstand for dansk militær intervention for at sikre, at demokrati og menneskerettigheder bliver indført i landet.

At grundlaget for beslutningen var løgnagtig skal ikke her gøres til genstand for nærmere omtale. Blot henviser til at en gruppe borgere har ansøgt om juridisk efterprøvelse om regeringens beslutning om at deltage i den amerikanske ledede militære operation i 2003 var grundlovsstridig.

Der stilles til dato et stort spørgsmål ved den militære intervention i Irak. Såvel om det var politisk strategisk rigtigt, men specielt om de store civile omkostninger og tab, som den militære intervention har medført, på nogen måde står i forhold til det der – indtil videre – er opnået.

Det er vigtigt her at understrege, at denne refleksion og eftertanke ikke alene deles af de grupper, der oprindeligt var imod interventionen, men langt ind i de rækker, der dengang tog beslutningen (Labour i Storbritanien, dele af den afgåede Bush administration) og ikke mindst den nye administration under Obama.

Til det billede hører det store antal irakiske flygtninge i nabolandene (Syrien, Jordan). Hvis forholdene er så fredelige som regeringen og S. Karup (og Ekstrabladet) vil have os til at tro, så man antage at disse flygtninge, der blot skal rejse over grænsen for at komme hjem – nu alle er tilbage?!

Må vi ikke godt få en reportage fra de irakiske flygtningelejre i nærområdet?

Og en refleksion fra Regeringen og Søren Krarup om de stadigvæk mener, at vi har gjort en god gerning i Irak for at opnå demokrati og menneskerettigheder indført i landet? Om midlet til at nå de ophøjede mål står i forhold til hinanden (og respekterer den internationale retsorden)?

3. Historiens lære: At vi skal lære af historien er et populært budskab fra medlemmer af regeringen, når de vil have os til at stifte bekendtskab med de dele af historien, der passer til den forhåndenværende politiske strategi og ideologi.

Et mørkt kapitel i europæisk flygtningepolitik var de stadigt mere lukkede grænser for tyske jøder, politiske modstandere af nazistytet samt andre forfulgte grupper i Tyskland efter 1933. Det blev tiltagende vanskeligt at få indrejsetilladelse til andre lande, efterhånden som lovene strammede til op til udbruddet af 2. Verdenskrig.

Man kan forestille sig en række af de argumenter, der dengang blev anvendt (den jødiske tyske befolkning var talrig, så også her kom argumentet om, at der ikke kunne være tale om at ”lukke portene op”). Der er givet mange beskrivelser af denne udvikling i de tyske jøders daglige liv. For en usentimental og nøgtern dag for dag skildring, se Victor Klemperers dagbøger fra 1933 til 1945.

I ”Medaljens bagside. Jødiske flygtningeskæbner i Danmark 1933-45.” af Vilhjalmur Orn Vilhjalmsson gives baggrunden for at ”danske myndigheder i besættelsens første år udviste 21 statsløse jøder. 19 af de udviste, heraf tre børn, omkom siden i de tyske kz- og udryddelseslejre”.

Juraen var i orden. Men retfærdigheden?

Og hvad har vi så lært af det?

4. Journalistik af værste skuffe: Ekstrabladet har de seneste dage underholdt os med irakiske ferierejsende til Irak. Og på denne måde hånet og nedsættende sammenlignet disse rejsende med de irakiske asylansøgere, der modsætter sig og frygter hjemsendelse. Bl a de der har søgt tilflugt i Brorson kirke i protest.

For folk med kendskab til krig og krigens hverdag er det velkendt, at for grupper af befolkningen, der ikke er krigens direkte mål eller har sociale og økonomiske ressourcer, er krigens virkelighed en anden end for de udsatte grupper.

Hvilket jeg kan tale med om af egen erfaring som bistandsarbejder gennem flere år i lande med brutal og intensiv borgerkrig.

Ekstrabladets forsidehistorier om ferierende irakere er journalistik af laveste skuffe. Det taler for sig selv, at Søren Krarup kan anvende denne form for journalistik som en del af sin argumentation.

5. Uværdig anklage: Anklagen om at de irakiske asylansøgere (mis)bruger deres børn i kampen for humanitær opholdstilladelse.

Jeg sendte for kort tid siden til Integrationsministeren et link til en artikel i New York Times om antallet af forsvundne børn i Irak.

(<http://www.nytimes.com/2009/05/25/world/middleeast/25missing.html?>)

Jeg tænkte, at netop den artikel måtte få ministeren til at reflektere over, hvad det er hun – og Søren Krarup – beskylder disse forældre for.

Det er en så generelt krænkende anklage, at den ikke mindst må ramme omsorgsfulde forældre hårdt. Og så siger jeg ikke, at alle irakiske asylansøgere er guds engle og forbilledlige forældre. Men så hånfuldt og nedladende at rette skytset mod en samlet sårbar

gruppe mennesker, siger alt om det niveau, som denne debat føres på. Skam jer!
Hvis jeg var forældre ville det netop være hensynet til mine børn og deres fremtid, at jeg kæmpede for. Og et ønske om at skåne dem for den virkelighed, som er dagens Irak.
Hvorledes det er muligt for myndighederne i dette land at lukke øjne og ører for beskrivelse i de dele af Irak, hvor der direkte frarådes hjemsendelse til af UNHCR, er mig en gåde.
Hvordan ville I selv have det med at skulle udsætte JERES børn for den virkelighed? Eller det er måske også et sådant "forvrøvlet, selvgodt, klamt" argument?
Må vi ikke godt få en uafhængig beskrivelse af dagligdagen i de områder af Irak, som man påtænker at hjemsende irakerne til? Udført af folk, som har været fysisk til stede i områderne.

Sprogbrugen i den offentlige debat er en bedre vejviser for et lands kulturelle og sociale stade end nok så mange forskellige kanoner.

Det hører med til karakteriseringen af det aktuelle debatniveau om indvandring, at der kan opstå en diskussion, om det er den ene eller anden gnaver (kanin eller rotte), der ligger inden for det tilladelige i beskrivelsen af en bestemt etnisk, religiøs gruppe i vores samfund. Uanset om man vælger den ene eller den anden af disse gnavere, er det en beskrivelse, der fjerner denne gruppe fra et menneskeligt fællesskab. Gør dem sammenlignelige med dyr. Og deri ligger det dybt problematiske og afslørende for menneskesynet hos dem, der bruger sådanne sammenligninger og billeder. Og her må man sige utvetydigt fra. Hvis vi ikke skal tabe vores egen (menneske)værdighed.

Der er rigeligt med historiske eksempler på, at netop en sådan fremmedgørende beskrivelse af "de andre" baner vejen for umenneskelighed.

Vi har i den kristne, europæiske kulturtradition frygtindgydende eksempler på umenneskelig behandling af "de andre", der startede med at kalde dem ved navne, der satte dem uden for fællesskabet. Her behøver jeg ikke at sætte navne på, da den del af den europæiske historie er så overvældende tæt på os alle, at ingen kan undsige sig kendskabet til disse kendsgerninger, ligegyldigt hvor ringe historieundervisningen har været. Og ondskabens kanon har da heller ikke været en påtrængende opgave. Vel fordi- ja netop - ondskaben kan ingen sige sig uvidende om!

Kjeld Jakobsen
læge
Chr Winthersvej 17,2
1860 Frederiksberg C

07 07 09